

— **D**ragă Jurnalule, șopti Elena, cât de frustrant poate fi totul! Te-am lăsat în portbagajul Jaguarului și acum e ora două dimineața. Își împunse cămașa de noapte cu degetul, de parcă ar fi făcut o bifă acolo. Apoi șopti și mai încet, rezemându-și fruntea de fereastră: Și mi-e *frică* să mă duc afară... în întuneric... și să te iau. Mi-e frică!

Mai împunse o dată cu degetul și apoi, simțind cum lacrimile îi alunecă pe obraji, își deschise fără tragere de inimă mobilul pe înregistrare. Era o irosire prostească a bateriilor, dar nu putea să n-o facă. *Avea nevoie* de asta.

— Așadar, iată-mă, spuse ea încet, așezată în capul oaselor în mașină. Asta trebuie să fie nota mea în jurnal pentru ziua de azi. Apropo, noi am stabilit o regulă în această călătorie: eu dorm pe bancheta din spate a Jaguarului, iar pentru Matt și Damon e Marele Necunoscut de

Afară. Acum e atât de întuneric acolo, că nu-l văd pe Matt nicăieri... Dar am început să-mi pierd mințile... plâng și mă simt pierdută... și atât de singură fără Stefan... Trebuie să scăpăm de Jaguar — e prea mare, prea roșu, prea bătător la ochi și prea de neuitat când noi încercăm să *nu* își amintească nimeni de noi când ne îndreptăm către locul de unde putem să-l eliberăm pe Stefan. După ce-o să vindem mașina, pandantivul cu lapislazuli și diamante pe care mi l-a dăruit Stefan cu o zi înainte să dispară o să fie cel mai prețios lucru care mi-a rămas. Cu o zi înainte... ca Stefan să fie păcălit și convins să plece, crezând că ar putea deveni o ființă omenească obișnuită. Iar acum... Cum să nu mă gândesc la ceea ce *Ei* i-ar putea face chiar în clipa asta — oricine ar fi acești „Ei”? Probabil *kitsune*-le, acele spirite-vulpi malefice din închisoarea numită Shi no Shi.

Urmă o pauză, în care Elena își șterse nasul cu mâneca de la cămașa de noapte.

— *Cum am reușit să mă bag în situația asta?*

Clătină din cap și lovi cu pumnul încleștat în spătarul scaunului.

— Poate că dacă îmi dau seama de asta, aș reuși să născocesc Planul A. Întotdeauna am un plan A. Iar prietenele mele au întotdeauna un Plan B și un Plan C ca să mă ajute. Elena clipi repede din ochi, gândindu-se la Bonnie și Meredith. Dar acum mă tem că n-o să le mai

văd niciodată. Și mi-e frică pentru tot orașul Fell's Church.

Pentru o clipă, rămase nemișcată, cu pumnul încleștat pe genunchi. În adâncul ei, o voce mititică spunea: „Așa că termină cu văicăreala, Elena, și gândește. *Gândește. Ia-o cu începutul.*”

Începutul? Care era începutul? Stefan?

Nu, ea locuise în Fell's Church cu mult timp înainte să vină aici Stefan.

Încet, aproape ca și cum ar fi vorbit în vis, spuse în mobilul ei:

— În primul rând: cine sunt eu? Sunt Elena Gilbert, de optsprezece ani. Apoi continuă, și mai încet: Eu... nu *cred* că e o înfumurare să spun că sunt frumoasă. Dacă n-aș ști că sunt, ar trebui să nu mă fi uitat niciodată în oglindă sau să nu fi auzit nici un compliment. Nu e ceva de care ar trebui să fiu mândră — e doar ceva pe care l-am primit de la mama și tata. Cum arăt? Am păr blond care îmi cade oarecum vălurit pe umeri și ochi albaștri despre care unii oameni spun că sunt la fel ca niște lapislazuli: albastru-închis stropiți cu auriu. Elena scoase un hohot de râs înăbușit. Poate că de-asta mă plac vampirii.

Apoi buzele ei se strânsură și, privind lung în întunericul din jurul ei, vorbi pe un ton serios.

— O mulțime de băieți m-au numit cea mai frumoasă fată din oraș. Iar eu m-am amuzat cu ei. I-am folosit doar — pentru a câștiga popularitate, pentru distracție.

Sunt sinceră, da? I-am considerat niște jucării, sau trofee. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar lipsea ceva. Ceva ce am știut toată viața că avea să vină — dar nu știam exact ce. Aveam mereu senzația că sunt în căutarea a ceva ce nu puteam găsi niciodată cu băieții. Nimic din toate intrigile sau joaca mea cu ei nu-mi atingea... profunzimile sufletului... până când a apărut un băiat foarte special. Elena se opri, îngھیți nodul care i se pusese în gât și repetă: Un băiat *foarte* special. Numele lui era Stefan. Și el s-a dovedit a nu fi cine părea, un băiat în ultimul an de liceu, obișnuit — dar absolut superb, cu păr negru ciufulit și ochi verzi ca smaraltele. Stefan Salvatore s-a dovedit a fi un vampir. Un vampir adevărat. Elena trebui să se oprească pentru a trage de câteva ori, înăbușit, aer în piept înainte de a putea rosti următoarele cuvinte: La fel ca și superbul lui frate mai mare, Damon.

Își mușcă buzele și tăcu. Păru să treacă mult timp înainte să adauge:

— Oare l-aș fi iubit pe Stefan dacă aș fi știut de la bun început că e vampir? Da! Da! *Da!* M-aș fi îndrăgostit de el oricum! Dar asta a schimbat lucrurile... și m-a schimbat și pe mine.

Degetul Elenei desenă ușor un model pe cămașa ei de noapte.

— Vezi tu, vampirii își arată dragostea schimbând între ei sânge. Problema era... că am schimbat sânge și

cu Damon. Nu chiar de bunăvoie, ci pentru că mă urmărea întruna, zi și noapte.

Oftă.

— Ceea ce *spune* Damon e că vrea să mă transforme în vampir și Prințesa lui a Întunericului. Asta se traduce cu: mă vrea cu totul pentru el. Dar eu nu m-aș încrede în Damon decât dacă și-ar da cuvântul. Asta e un capriciu al lui, nu-și calcă niciodată cuvântul.

Un zâmbet ciudat se așternu pe buzele Elenei, dar acum ea vorbea calm, fluent, aproape uitând de telefon.

— O fată încurcată cu doi vampiri... ei, asta duce inevitabil la probleme, nu-i așa? Prin urmare, poate că merit ce-am căpătat. Am murit. Nu doar „murit” ca atunci când ți se oprește inima și ei te resuscitează și tu îți revii și povestești cum erai cât pe ce să ajungi în Lumină. Eu *am fost* în Lumină. Am *murit*. Și când m-am întors... ce surpriză! Eram vampir! Damon a fost... bun cu mine, cred eu, când m-am trezit prima oară vampir. Poate că asta e și motivul pentru care încă mai am... sentimente pentru el. Nu a profitat de mine atunci când putea foarte ușor s-o facă... Dar în viața mea de vampir am avut timp să fac doar câteva lucruri. Am avut timp să-mi amintesc de Stefan și să-l iubesc mai mult ca ori-când — căci atunci știam ce greu era totul pentru el. Am ajuns să-mi ascult propria mea slujbă de înmormântare. Ha! Toată lumea ar trebui să aibă șansa asta. Am aflat că trebuie să port întotdeauna, *întotdeauna* lapislazuli ca să

nu devin un vampir prăjit. Am ajuns să spun la revedere surioarei mele de patru ani, Margaret, și să le văd pe Bonnie și Meredith...

Lacrimile continuau să alunece, nebăgate în seamă, pe obrajii Elenei. Dar ea vorbea calm.

— Și apoi... am murit din nou. Am murit așa cum moare un vampir când nu are un lapislazuli în lumina soarelui. Nu m-am prefăcut în pulbere; nu aveam decât șaptesprezece ani. Dar soarele mi-a făcut rău. Plecarea mea a fost aproape... în pace. Atunci l-am făcut pe Stefan să-mi promită că o să aibă mereu grijă de Damon. Și cred că Damon a jurat, în mintea lui, să aibă grijă de Stefan. Și așa am murit, Stefan ținându-mă în brațe și Damon stând lângă mine în timp ce pur și simplu m-am stins, ca și cum m-aș fi cufundat în somn. După aceea, am avut vise de care nu-mi amintesc, și apoi, dintr-odată, într-o zi, toată lumea a fost surprinsă pentru că eu le vorbeam prin Bonnie, care e un medium foarte bun, biata de ea. Cred că promisem sarcina de a fi spiritul păzitor al orașului. Fell's Church era în primejdie. Trebuiau să lupte împotriva pericolului și, într-un fel, când erau siguri că pierduseră bătălia, am fost aruncată înapoi în lumea celor vii pentru a ajuta. Și... ei bine, când războiul a fost câștigat, am rămas cu aceste puteri ciudate pe care nu le înțeleg. Dar acolo era și Stefan! Eram din nou împreună!

Elena se cuprinse cu brațele strâns și rămase așa, ca și cum l-ar fi înlănțuit pe Stefan, închipuindu-și brațele lui

calde înfășurând-o. Ochii i se închiseră, respirația i se domoli.

— Cât despre puterile mele, să vedem. E telepatia, care funcționează dacă cealaltă persoană e și ea telepatică... așa cum sunt toți vampirii, dar în mod diferit, asta dacă în momentul respectiv nu schimbă sânge cu tine. Și pe urmă sunt Aripile mele. Da, e adevărat — am Aripile! Iar Aripile au puteri incredibile — singura problemă e că nu am nici cea mai mică idee cum să le folosesc. E una pe care o simt uneori, ca de pildă chiar *acum*, când încercă să iasă din mine, încercă să le dea formă buzelor mele pentru a o numi, încercă să-mi așeze trupul în poziția potrivită. Sunt *Aripile Protecției*, și *asta* sună ca un lucru de care am avea nevoie în această călătorie. Dar nici măcar nu-mi pot aduce aminte cum am făcut vechile Aripile să funcționeze — cu atât mai puțin să-mi imaginez cum să le folosesc pe astea noi. Rostesc cuvintele întruna, până când încep să mă simt ca o tembelă — dar nu se întâmplă nimic... Așadar, sunt din nou o ființă omenească — la fel de omenească precum Bonnie. Și, oh, Doamne, măcar dacă aș putea să le *văd* pe ea și Meredith acum! Dar îmi repet întruna că mă apropiu de Stefan cu fiecare minut. Asta, dacă ținem seama de felul în care Damon ne duce încolo și-ncoace și ne plimbă în toate părțile astfel încât cel sau cei care ar putea să ne găsească să ne piardă urma. De ce-ar vrea cineva să ne găsească? Ei bine, vezi tu, când m-am întors din Viața de Apoi, a fost o explozie uriașă de

Putere pe care a văzut-o oricine din lumea asta care poate vedea Puterea... Ei, cum să explic eu Puterea? E ceva ce are toată lumea, dar pe care oamenii — cu excepția mediumurilor adevărate, cum e Bonnie — nici măcar nu-l recunosc. Vampirii în mod clar au Putere, și o folosesc pentru a-i Influența pe oameni să îi placă, sau să creadă că lucrurile sunt altfel decât în realitate — așa cum Stefan le-a Influențat pe secretarele de la liceu să creadă că actele lui sunt în regulă atunci când s-a „transferat” la liceul „Robert E. Lee”. Sau se folosesc de Putere pentru a spulbera alți vampiri sau creaturi ale întunericului — sau oameni... Dar vorbeam de explozia de Putere atunci când eu am căzut din cer. A fost atât de mare, încât a atras atenția a două creaturi oribile din cealaltă parte a lumii. Și apoi ele s-au hotărât să vină să vadă ce produsese explozia, și dacă exista vreo modalitate în care o puteau folosi pentru ele. Nu glumesc atunci când spun că erau din cealaltă parte a lumii. Erau *kitsune*, spirite-vulpi malefice din Japonia. Sunt asemănătoare cu vârcolacii noștri — dar mult mai puternice. Atât de puternice, încât folosesc *malachi*, care sunt de fapt plante, dar arată ca niște insecte care pot fi la fel de mici cât o gămălie de ac, sau suficient de mari ca să-ți înghită brațul. Iar *malachii* ți se prind de nervi și se răspândesc pe tot sistemul nervos și în cele din urmă pun stăpânire pe tine dinăuntru.

Acum, Elena tremura și vocea ei de-abia se mai auzea.

— Asta i s-a întâmplat lui Damon. Un *malach* minuscul a pătruns în trupul lui și a pus stăpânire pe el dinăuntru, și el a devenit marioneta lui Shinichi. Am uitat să spun, cele două *kitsune* se numesc Shinichi și Misao. Misao e fata. Amândoi au părul negru cu vârful stacojii, dar al lui Misao e mai lung. Și se presupune că sunt frate și soră — dar cu siguranță nu se poartă ca și cum ar fi frați... Și în momentul în care Damon a fost posedat pe deplin, Shinichi l-a silit să facă niște lucruri îngrozitoare. L-a silit să ne tortureze pe Matt și pe mine, și chiar și acum știu că Matt tot mai vrea uneori să-l omoare pe Damon pentru asta. Dar dacă el ar fi văzut ce-am văzut eu — un întreg al doilea trup alb, subțire și ud, pe care l-am tras cu unghiile afară din Damon, unde fusese lipit de șira spinării, în vreme ce Damon își pierdea în cele din urmă cunoștința de durere — atunci Matt ar înțelege mai bine. Eu nu pot să-l învinuiesc pe Damon pentru ce l-a silit Shinichi să facă. Nu pot. Damon era... nici nu-ți poți imagina cât de diferit. Era distrus. Plângea. Era... Oricum, nu cred că o să-l mai văd vreodată așa. Dar dacă îmi voi recăpăta vreodată puterile Aripilor mele, Shinichi o s-o încurce. Vezi tu, cred că asta a fost greșeala noastră data trecută. În cele din urmă, am reușit să-i învingem pe Shinichi și Misao — și nu i-am omorât. Am avut prea multe scrupule sau am fost prea blânzi, ori ceva de genul ăsta. Asta a fost o mare greșeală. Pentru că Damon nu a fost singurul care a fost posedat de *malachii* lui Shinichi.

Au fost și câteva fete, de paisprezece și cincisprezece ani, și chiar și mai mici. Și niște băieți. Care s-au purtat... ca niște nebuni. Făcându-și rău și făcând rău familiilor lor. Noi am aflat cât era de grav abia după ce deja făcuserăm o înțelegere cu Shinichi. Poate că am fost prea *amoral* făcând o înțelegere cu diavolul. Dar ei îl răpiseră pe Stefan — iar Damon, care era deja posedat de ei, îi ajutase. Odată ce Damon a redevenit el însuși, tot ce voia era ca Shinichi și Misao să ne spună unde era Stefan, iar apoi să plece pentru totdeauna din Fell's Church. În schimbul acestor lucruri, Damon l-a lăsat pe Shinichi să pătrundă în mintea lui. Dacă vampirii sunt obsedați de Putere, spiritele-vulpi sunt obsedate de amintiri. Iar Shinichi voia amintirile lui Damon din ultimele zile — timpul în care Damon era posedat și ne chinuia pe noi... și timpul în care Aripile mele l-au făcut pe Damon să-și dea seama ce făcuse. Damon însuși nu cred că-și dorea amintirile astea — nici ceea ce făcuse, și nici cum se schimbase atunci când trebuise să se confrunte cu ceea ce făcuse. Așa că l-a lăsat pe Shinichi să-i ia amintirile, primind în schimb — pus de Shinichi în mintea lui — locul exact unde se afla Stefan... Problema e că noi l-am crezut pe Shinichi pe cuvânt că o să plece atunci — când de fapt cuvântul lui Shinichi nu are nici o valoare. Mai mult, de atunci el se folosește de canalul telepatic pe care l-a deschis între mintea lui și în cea a lui Damon ca să ia tot mai *multe* din amintirile lui Damon fără ca Damon să știe

măcar. S-a întâmplat chiar aseară, când am fost trași pe dreapta de un polițist care voia să știe ce făceau la ora aceea târzie din noapte trei adolescenți într-o mașină foarte scumpă. Damon l-a Influențat să plece. Dar numai câteva ore mai târziu, Damon uitase cu totul de existența polițistului... Asta îl sperie pe Damon. Și tot ce-l sperie pe Damon — deși n-o s-o recunoască niciodată — mă îngrozește *de moarte*. Desigur, ai putea întreba ce făceau *de fapt* trei adolescenți în mijlocul necunoscutului, în Union County, Tennessee, conform ultimului indicator pe care l-am văzut? Ne îndreptam către o Poartă a Dimensiunii Întunecate... unde Shinichi și Misao l-au lăsat pe Stefan în închisoarea numită Shi no Shi. Shinichi doar a introdus această informație în mintea lui Damon, și nu pot să scot de la Damon prea multe despre locul ăsta. Dar Stefan este acolo și într-un fel sau altul o să ajung la el, chiar dacă asta o să mă omoare... Chiar dacă va trebui să învăț cum săucid... Nu mai sunt fetița dulce de odinioară, din Virginia.

Elena se opri și își trase răsuflarea. Apoi, ghemuindu-se și cuprinzându-se cu brațele, continuă:

— Și de ce este Matt cu noi? Ei bine, din cauza lui Caroline Forbes, prietena mea din grădiniță. Anul trecut... Când Stefan a venit în Fell's Church, amândouă l-am vrut. Dar Stefan nu a ales-o pe Caroline. Și pe urmă, ea s-a transformat în cel mai mare dușman al meu. Caroline a fost și fericita câștigătoare a primei vizite a lui Shinichi la o fată din Fell's Church. Dar să fiu mai clară: